

KURIER CZĘSTOCHOWSKI

Nr 277

Wydawnictwo i Redakcja „Kuriera Częstochowskiego”
Częstochowa, Adolf Hitler Allee 32. Tel. 32.45 i 32.46
Księstwo województwa warszawskiego
Dla ogłoszeń obowiązuje cennik Nr. 1.

Częstochowa, środa 24 listopada 1943 r.

Wychodzi sześć razy na tydzień. Abonament miesięczny wynosi zł. 6.— (przed tego portu 72 gr.)
Zamówienia przyjmowane są przez wszystkie Urzędy Pocztowe w Gm. Gub.

Rok V.

Dalszy atak niemiecki w rejonie pod Kijowem

W dwóch dniach bolszewicy stracili 413 czołgów

Z GŁÓWNEJ KWATERY FUHRERA, 23 listopada. — Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje w dniu 22 listopada:

Na północny wschód od Kerczu silniejsze wypadki nieprzyjacielskie nie odniosły skutku. Usiłowania bolszewików doprowadzenia posiłków i materiału zaopatrzeniowego poprzez cięśninę Kerczu do ich przyczółków desantowych na Krymie były zwalczane skutecznie przez marynarkę wojenną i lotnictwo. Zatopiono 5 w pełni wyładowanych jednostek morskich.

Na przyczółku mostowym Nikopol, w wielkim łuku Dniepru, bolszewicy atakowali słabszymi siłami, aniżeli w dniu poprzednim. Wszystkie ataki odrzucono ponownie, wśród poważnych strat dla nieprzyjaciela. Podczas skutecznych kontrataków zniszczono lub rozbito kilka grup zaczepnych przeciwnika.

Pod Czerkasami załamały się w ciężkich walkach wielokrotne ataki sowieckie. — Jedno lokalne miejsce włamania oczyszczono i zniszczono oddział nieprzyjacielski, który włamał się.

W rejonie bojowym pod Kijowem nasze wojska przełamały, po odparciu kilku przeciwników nieprzyjacielskich, zaciepione brzośnie pozycje bojowe bolszewików, przewyższyły liczne zapory minowe i odbiły w dalszym ataku ważne odcinki terenu.

W rejonie bojowym Homla utrzymywał się wczoraj w niezmienniejszym stopniu silny nacisk nieprzyjacielski, zwłaszcza w obszarze włamania na południowy zachód od miasta. Na północ od Homla odrzucono ponownie ataki, przy czym zaryglowano lokalne włamanie.

Na zachód od Smoleńska nieprzyjacieli nie kontynuował wczoraj swych ataków, na skutek niesłychanie ciężkich strat, poniesionych w dotychczasowym przebiegu bitwy obronnej. Na wschód od Witebska odparto liczne ataki bolszewików. Również w rejonie włamania pod Nowiem panowała czyniwa działalność bojowa. Napierające formacje nieprzyjacielskie odrzucono ponownie własnymi przeciwnościami i zniszczono przy tym pewną ilość czołgów.

Na froncie wschodnim stracili bolszewicy w walkach obu ostatnich dni 413 czołgów. Z frontu południowo-wschodniego zaportalowano tylko o czyniwej miejscami działalności artylerii oraz oddziałów zwiadowczych i wypadowych.

Na Atlantyku formacja samolotów bojowych zaatakowała w trudnych warunkach atmosferycznych konwoj nieprzyjacielski i uszkodziła tak ciężko dwa statki handlowe, o łącznej pojemności 18.000 ton, że można się liczyć z ich zniszczeniem.

BERLIN, 23 listopada. — Z dobrze poinformowanego źródła dowiaduje się agencja „Telepress” następujących szczegółów o sytuacji na froncie wschodnim:

W ślad za wielkim sukcesem obronnym, odniesionym w dniu 20-tym listopada w łuku Dniepru, oddziały niemieckie zdobyły w ciągu dnia wczorajszego odnieść nowe zwycięstwo. Po dotkliwych stratach w ludziach bolszewicy nie atakowali wprawdzie już tak zmasowanymi jednostkami, rzucając do akcji również mniej liczne zespoły czołgów, mimo to jednak walczyli z tą samą zaciętością, co jednakowoż nie uchroniło ich od poniesienia krwawych strat, zadanych w toku licznych kontrataków.

W wyniku przeciwności niemieckiego zwycięstwa w rejonie Kijowa dalsze obszary. Na wschód i na północ od Zytomierza atakujące od szeregu dni niemieckie oddziały broni pancernej podjęły znowu swe operacje wczesnym rankiem dnia wczorajszego. Mimo zaciętego oporu, bolszewików odrzucono i zepchnięto daleko na wschód na całej linii. Oddziały sowieckie pozostawili przy tym na polu walki znaczne ilości materiału, zwłaszcza czołgów, zmotoryzowane baterie, granatniki itd., które przez wojska niemieckie natychmiast zostały przetransportowane na tyły. Sukces ten zasługujący tym więcej na podkreślenie, ponieważ od dłuższego czasu bolszewicy przygotowywali tutaj głęboko rozbudowane stanowiska obronne, przy czym do prac fortyfikacyjnych zmuszano ludność cywilną danych obszarów, nie szczędząc ani kobiet, ani dzieci.

Bolszewicy ludzili się, że będą mogli powstrzymać pochód wojsk niemieckich wielką ilością min, porzucanych w terenie oraz budową licznych przeszkód. Ponieważ wskutek skrupulatnego rozpoznania terenu dokładnie uchwycono sowieckie pozycje obronne, dowództwo niemieckie na czas mogło poczynić odpowiednie przygotowania i bez godnych wzmianki strat pokonać wszystkie przeszkody. Skutkiem takiego rozwoju sytuacji bolszewicy byli zmuszeni odciągnąć z sąsiednich odcinków bojowych, w których oddziały sowieckie dotychczas znajdowały się w natarciu, szereg jednostek i rzucić je do walki na odcinku między Kijowem i Zytomierzem.

Na środkowym odcinku naczelne dowództwo sowieckie po 7-dniowych, bardzo cięż-

kich i z niezwykle wysokimi stratami dla bolszewików połączonych walkach, wstrzymało ofensywę, wymierzoną w kierunku Orszy.

Za to w rejonie Homla bolszewicy starają się, przy wzmocnionym udziale czołgów i oddziałów piechoty, rozbić niemieckie pozycje obronne. Z wyjątkiem lokalnie ograniczonych włamań, o które obecnie jeszcze toczy się walka, ofensywa ich nie została uwięziona żadnym pomyślnym skutkiem, podobnie jak ponawiane wysiłki, mające na celu przebicie się w kierunku Witebska.

Podobna sytuacja bojowa istnieje również w łuku Nowla, gdzie wojskom niemieckim, bądź to w działaniach obronnych, bądź też w natarciu, udało się unicestwić bolszewickie próby przełamania lub też okrążenia przeciwnika.

Uciekające miasta na Ukrainie

BUDAPESZT, 23 listopada. — Pod tytułem „Uciekające miasta na Ukrainie” zamieszcza jeden z węgierskich sprawozdawców wojennych w „Pester Lloyd” opis ucieczki ludności ukraińskiej przed „oswobodzeniem” przez bolszewików.

Los opóźnionego przez wojska niemieckie miasta Czerniehowa, gdzie wojska sowieckie spędziły ludność gromadami na rynek i, z wyjątkiem kilku agentów GPU, wycofali, jak pisze węgierski sprawozdawca wojenny, szybko rozniósł się po Ukrainie. Ludność Ukrainy ucieka tysiącami, aby uniknąć masowej masakry z rąk bolszewików. „Nie kończące się kolumny włoka się na złych drogach w kierunku zachodnim. Większość mieszkańców wiezie na lekkich furmankach swoje pośpiesznie zgarnięte

mienie. Od dawna, kiedy dowiedziano się, że Niemcy przesuwają do tyłu swój front, mężczyźni, kobiety i dzieci w zmieszanych gromadach, jakby w czasie wędrowki narodów, płyną od wschodu. Wydaje się jak gdyby wszyscy ci ludzie chcieli się ratować przed strasznym upiorem.

Ludność ma już dość bolszewizmu, ludne miasta i wieś zgarniają pośpiesznie swój dobytek i uciekają na zachód. Całymi tygodniami wędrują oni drogami, w opustoszałych domostwach nie pozostaje żywa dusza. Ludzie wolał się raczej ugnieść na wszelkie trudy, raczej wolać paść ze zniechęcenia na nie kończących się niegdyś drogach, niż jeszcze raz spotkać się z bolszewizmem. Ludzie ci stanowią przerażający, realny przykład panicznej trwogi przed bolszewizmem.”

Tokio o stratach USA w pięciu bitwach pod Bougainville

Za miliard dolarów tonażu i około 24 000 wyszkolonych marynarzy

TOKIO, 23 listopada. — Zamieszczony niedawno przez „New York Times” artykuł wstępny, w którym dziennik domaga się „wiecej prawdy, a mniej maskowania” własnych strat przez cenzurę amerykańską, wziął w poniedziałek rzecznik urzędu informacyjnego jako temat rozmowy z korespondentami, przy czym stwierdził, że Waszyngton dotychczas jeszcze nie mógł się zdecydować na przyznanie decydującego sukcesu japońskiego w pięciu bitwach koło Bougainville i przedstawić w szczególności zestawienia strat Stanów Zjednoczonych.

„New York Times”, jak zacytował rzecznik na wstępie, pisze: „Musiał ustać taki stan rzeczy, iż publiczności przedstawia się jedynie pewnego rodzaju „wymarzoną wojnę”, w której tylko przeciwnik ponosi po-

rażki. Brutalna prawda byłaby najlepszym środkiem do otrząśnięcia szerokiego mas z ich letargu. Waszyngton waha się wywiązać ze swego przyrzeczenia i przedstawić prawdziwy obraz sytuacji, ponieważ obawia się, że wrażliwe mogłoby być zbyt niadziane.”

Na podstawie wyczerpujących tabel, jakie doręczono korespondentom, rzecznik japoński przedstawił następnie prawdziwy stan rzeczy. Według pierwszego zestawienia, które może najlepiej odpowiadać handlowemu sposobowi myślenia północnych Amerykanów, Stany Zjednoczone w czasie od 27-go października do 17-go listopada poniosły stratę takiej ilości tonażu okrętów wojennych, której zbudowanie kosztowało sumę 626 milionów dolarów. Suma ta obejmuje tylko jednostki, zatopione z całą

pewnością oraz ich koszty budowy, ostatecznie obliczone. W rzeczywistości Stany Zjednoczone straciły taką ilość tonażu okrętowego, że kwota miliarda dolarów z pewnością nie pokryje kosztów jej budowy.

Równie miążdzące straty, jak zatopienie tonażu wojennego, poniosły Stany Zjednoczone w zakresie wyszkolonego personelu marynarskiego, który przy tym stracił życie. Według dalszego szczegółowego zestawienia, które oblicza straty na jednostkach natychmiast zatopionych na 80 do 100 proc., jednostkach zatopionych 30 do 40 proc., a uszkodzonych 10 proc., północni Amerykanie w tym okresie czasu, wobec zatopienia lub uszkodzenia 80-ciu okrętów wojennych, ponieśli minimalną stratę 19.055 ludzi lub maksymalną stratę 24.045 członków załóg.

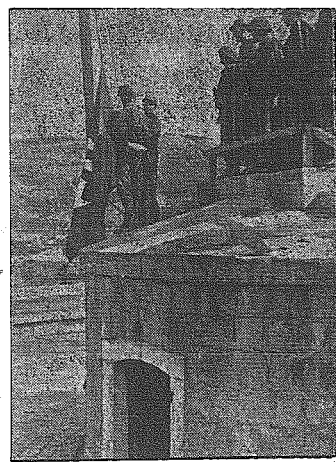
Jak rzecznik podkreślił jeszcze raz w zakończeniu, straty alianckie zostały zestawione według ostatecznych obliczeń, w rzeczywistości zaś obejmują znacznie wyższe cyfry.

Australijczyk o żołnierzech japońskich

SZTOKHOLM, 23 listopada. — Walka ze straszliwą malarią, straszliwą pogodą, klimatem i górami sprawia, że kampania na Nowej Gwinei stała się dla Australijczyków prawdziwym piekłem: tak oświadczył niedawno, jak pisze „Daily Mirror”, pewien oficer australijski w Londynie.

„Nasi ludzie muszą w netyrny uzbrojeniu wspinać się na wysokie góry i skakać po złomach skalnych jak kozice. W większości wypadków muszą oni potem spać stojąc, ponieważ deszcz pada bez przerwy strumieniami, tak że mogą znaleźć co najwyżej schronienie pod jakimś wylotem skalnym. Mimo wszystko byłoby to jeszcze do zniesienia, gdyby nie mieli do czynienia z przeciwnikiem, który zdaje się nie mieć żadnej trwogi przed śmiercią, i który w skutek tego bije się z rzadką determinacją.”

Po zajęciu wysp na Morzu Egejskim

Wciąganie niemieckiej flagi bojowej na maszt w cytadeli jednej z tych wysp.

Fiński komunikat wojenny

HELSINKI, 23 listopada. — Fiński komunikat wojenny z dnia 22-go listopada brzmi:

Pod Rukajärvi oddział bolszewicki, składający się z 300-tu ludzi, zaatakował nasze punkty oparcia w Wildmark. Przedsięwzięto szybkie kroki zapobiegawcze, wskutek czego udało się nieprzyjaciela otoczyć i zadać mu ciężkie straty w walce, trwającej przeszło 24 godziny. Po nadejściu posiłków odparto napastników, którzy stracili w tej walce 110 poległych. Z innych frontów nie było nie szczególnego do raportowania.

W szkołach oficerskich Bukaresztu zaprzysiężono aspirantów oficerskich najmłodszego rocznika armii rumuńskiej.

Ostatnio olbrzymi pożar zniszczył doszczętnie jedno z najcenniejszych dzieł architektury w starej galibry Rio de Janeiro, a mianowicie pałac „Santa Lucia”.

Me 323 „Gigant” — największy samolot świata

Cała zmotoryzowana niemiecka jednostka wojskowa ładuje się do wnętrza kadłuba

Jak bolszewicy tworzyli dywizję „Im. T. Kościuszki”

Żołnierz polski nie chce walczyć za komunę

KRAKÓW, 23 listopada. — Specjalny korespondent agencji „Telepress” donosi z rejonu pozafrontowego:

Z wielkiej odległości dolatuje naszych uszu ogłosz strzałów armatnich. Dziś nie można mówić o szeześciu ośmiu chodzących znajdujemy się w pobliżu jednego z największych frontów największej w historii wojny. Zarówno tutaj, na zachód od Smoleńska, jak i dalej na południe, aż po brzegi Morza Azowskiego i Czarnego, widać się znajdujący się w tym pasie przyfrontowym szerokości około 60 km. zdają się doskonale sprawę, że na drodze tego frontu toczą się gigantyczne zmagania armii kulturalnego Zachodu i sowieckiej Europy.

Tutaj jednak na wielkiej autostradzie, łączącej Oresę ze Smoleńskiem, panuje bar dzień nie gdańskich otwórzonych ruin. Samochody naprzemiennie z czołgami, ciężarów kami, czy nawet pojazdami konnymi suną na Wschód w kierunku, skąd dolatuje huk dział. Na zachód natomiast przemija niezadługo karetka samochodowa z emblematem mi Czerwonego Krzyża; nie brak też grup żołnierzy, pobawionych broni i pasów, a dających smęczonym krokiem w niewole pod strażą niemieckich konwojów. Zwrócić uwagę na wyładowanych samochodów ciężarowych wymija wolniejsze pojazdy, a w powietrzu można dostrzec ślady ptaków.

W tem oto jednak niewielkim miasteczku przy głównej magistrali samochodowej spotykamy grupę bolszewików, ale nie możemy doszukać się wokół nich szeregiem mundurów niemieckich.

„Cóż to — stawiamy sobie pytanie — nikt ich nie pilnuje? Ale już na pierwszy rzut oka zdajemy sobie sprawę, że z twarzą tych ludzi nie przebiega bezgraniczna depresja, czy też taka obłędność Azjaty, cechująca jednych bolszewików w niewoli niemieckiej. W owej grupie widać się również żołnierzy, ubranych w jakiegoś rodzaju, odmienne od sowieckich i niemieckich. Na rzucone pod adresem któregoś z nich pytanie otrzymujemy zaskakującą odpowiedź:

Rozmowa z sierż. Popławskim

— „Jestem żołnierzem polskim”.

Nasze zrozumiałe zdziwienie zwiększa się bardziej. „Jak to! Przecież Polacy nie walczą z armii bolszewickiej, a pan nosi mundur sowiecki”. „Nasze, bo muszę — bronić swiętą odpowiedzialność, chcącabyś stracił te łachmany, które kładą mi na siebie włożyć. Polacy kreślą już dziś nie walczą z wami, bo wszyscy, którzy tylko mogli, nieśli z linii bolszewickich”.

W kilka chwil dowiadujemy się zaskakujących szczegółów, odnoszących się do historii tej niezwykłej grupy osób. Z ust wszystkich uzyskujemy informacje, że wieś lona przymusowo do armii sowieckiej i z w. polską dywizją im. Tadeusza Kościuszki i wysłana na front pod Smoleńskiem, odpowiednia Stalinowi, że żaden z polskich żołnierzy bynajmniej nie zamierzał przelewać krwi za czerwony imperializm.

Rozpocznijmy dłuższą rozmowę ze starszym żołnierzem — Polakiem o wyższej randze oficerskiej.

— „Proszę nam opowiedzieć swe przeżycia”.

— „Nazwam się Popławski. Bolszewicy kazali mi zawsze mówić „Wiktor Antonowicz Popławski”. Jestem Polakiem i pochodzę z pod Białegostoku, z miejscowości Straż, w powiecie Sokółskim. Urodziłem się w roku 1889”.

— „Tak służył pan w armii polskiej”.

— „Tak jest — od roku 1919 — 1923 byłem sierżantem w armii Marszałka Piłsudskiego. Brałem udział w wojnie z bolszewikami w 1920 roku. Następnie pod koniec 1923 roku przeszedłem do cywila. Z zawodu jestem leśnikiem. Najpierw byłem gajowcem, potem zaś naczelnikiem na kursy leśnicze. Pracowałem zarówno w lasach państwowych, jak i prywatnych, ogółem 16 lat. Aż wreszcie przyszedł bolszewicy.

— „No i coż się wówczas stało?”

— „Ukradłem się w lasach przez kilka dni, aż wreszcie napotkałem jakiegoś żołnierza, czy też oficera sowieckiego, który mi powiedział, że nie powinienem się ukrywać. Gdy jednak powróciłem do domu, zostałem aresztowany i przewieziony do Grod na Tam. Po czterech dniach wywieziono mnie do Baranowicz, a w końcu do Mińska. Śledztwo nademną trwało jakieś dwa i pół miesiąca.

— „A co panu zarzucano?”

— „NKWD mówiło, że należałem do partyzantów i skrypywałem broń. Chcieli też abym udowodnił im, iż tak nie było. Pytałem się za co dostaję odznaczenie polskie, ha oficerów zastreliliem oraz o różne inne myśli art. 58 § 2 nie przyznajam się, że do dnia dzisiejszego nie wiem za co. W roku śledztwa kazano mi raz stać dwie godziny nago w wodzie. Myślałem, już że tego nie przeżyję. Plułem krwią... Wyrok opiewał na 15 lat...”

Rozmowa nasza toczy się dalej. Przysła obuje się jej kilku towarzyszy niedoli Popławskiego. Zacierają oni z zimna ręce, bo listopadowe słońce, zakryte szarą chmurą, nie daje pod Smoleńskiem ani odrobiny ciepła. Ostatnie, chociaż kilkunastotraty paraty na stronie sowieckiej, podnoszący umundurowanie tych Polaków, a tylko niewielu posiada rakawiczki. W pobliskim

domku, gdzie zatrzymujemy się żołnierze niemieccy mogą korzystać z ciepłej kawy, otrzymują i Polacy po kubku napoju. Siadamy na stołkach, a sierżant Popławski opowiada dalej.

— „Równocześnie ze mną bolszewicy aresztowali w 1930 roku wszystkich leśników i wywieźli na Syberię. Ten sam los podzielił mój brat oraz szwagier. Dostali się oni aż gdzieś w okolice Irkutka. Tam też znajdowała się moja żona. Syna, który liczył 17 lat, bolszewicy skazali na 8 lat zesłania i wywieźli aż do Władywostoku. Wraz ze mną musieli pracować w okolicy Kańska

ludzie spośród inteligencji, adwokaci, a nawet księża katolicki. Któż z nich mógł poddać tak ciężkiej i wyczerpującej pracy... Ja, bo byłem zdrowy. Wazyłem wówczas 96 kg. ale coż mogli począć słabsi ode mnie? Za mojego pobytu w tym obozie zmarło pięciu księży katolickich. Nie w tym dziwnego, bo przecież życie spędzałem na modlitwie. Ja na szczęście otrzymałem przez pewien czas paczkę od żony, ale tym, których nie mieli znikąd pomocy, brakło rychło sił.

Oswobodzenie nastąpiło po dniu 12 sierpnia 1941 roku. Sześć tamtejszego NKWD

Bougainville w ogniu dalszych walk

73-a armia Czungkingu zniszczona

TOKIO, 23 listopada. — Agencja Domei donosi, że w dniu 18-tym listopada aż do następnego rana silne formacje japońskiego lotnictwa marynarki atakowały w kilku falach pozycje nieprzyjacielskie pod Tokorina, na wyspie Bougainville, nisząc liczne urządzenia wojskowe. Szczególnie zaś celem ataków japońskich była mała wyspa, położona u ujścia rzeki Tokorina. Zniszczono na wyspie 7 pozycji alianckich i jedno urządzenie. Podczas odłotu maszyn japońskich, które miały odnieść żadnych strat zaobserwowano rozszerzając się oblężni pożar.

TOKIO, 23 listopada. — Centrum lotnicze alianckich na wyspie Fumafuti, należące do grupy wysp Ellice, jak donosi Domei, było w czwartek narażone na intensywny atak zespołu samolotów marynarki japońskiej, które ponadto zniszczyły 4 obiekty wojskowe, a 3 podpalili. Inne samoloty zmusiły do milczenia baterie alianckie dział przeciwlotniczych. Wszystkie samoloty japońskie powróciły w dobrym stanie do swej bazy.

SZANGHAI, 23 listopada. — 73-cia armia Czungkingu, jak donosi japoński komunikat frontowy, została praktycznie zniszczona w czasie walk nad rzeką Lichui, w środkowych Chinach. Wielkie ilości broni, amunicji i innych materiałów wojennych wziętych w ręce Japończyków. Straty wojsk Czungkingu nie dają się jeszcze obliczyć.

SZANGHAI, 23 listopada. — Agencja Central-Press donosi z pewnego japońskiego punktu oparcia w Chinach centralnych, że wojska japońskie zdobyły, po twardej walce w prowincji Hupeh, miasta Ching-shin i Lih-sien, położone nad rzeką Li. Do sprawy tej zauważa agencja, że wraz ze zdobyciem dwóch tych miast wpadła w ręce Japończyków czungkingńska linia obrony.

Anglicy ostrzegają przed złudzeniami

SZTOKHOLM, 23 listopada. — Coraz liczniej pojawiają się w Anglii głosy ostrzegające przed oddawaniem się iluzjom co do rozwoju wypadków na froncie sowieckim.

W tych dniach oświadczył już „Manchester Guardian”, że godnym uwagi jest duch bojowy panujący w wojsku niemieckim i że dowództwo niemieckie dotychczas zawsze osiągało to, czego chciało.

Ostatnio radio londyńskie transmitowało dialog prowadzony pomiędzy rzeczniczką rozgłośni Me Geachy, a rzeczniczką wojskową, majorem Lewis Hastings. Na pytanie Me Geachy, czy można już mówić o sukcesie decydującym po stronie Sowietów, odpowiedział Hastings: „Nie, nie zdaje mi się to. Opinia publiczna prawdopodobnie podda się temu wrażeniu, jednakowoż nie potwierdza tego sytuacja istotna. Nie chciałbym umniejszać sukcesów sowieckich, przynależąco atoli trzeba z drugiej strony, że nie odczono Niemców nigdzie, a to przecież było celem Sowietów. Na szczególną uwagę zasługują naprawdę szybkość i wyważoność operacji niemieckich w istotnie zwyciężonych ważnych punktach frontu. Wszędzie trzymali się oni dostatecznie długo, a by zapobiec otoczeniu grupie sił, która już z tyłu była okrażona”.

Me Geachy rzuciła pytanie: „Czy więc myślisz, że Niemcy nie są już w stanie podjąć drugiego, ciężkiego posunięcia przez Niemców? Chodzi tu o kampanię, w czasie której armia niemiecka pozostała jeszcze zupełnie nienaruszona, a dowództwo główne jest pierwszorzędne? Hastings odpowiedział: „Tak, sądzę, że jest tak istotnie. Przyjąć należy jako pewnik, że celem dowództwa niemieckiego jest w czasie odpowiednim utrzymanie się pod każdym warunkiem na linii, posiadającej krótsze linie połączeń”.

SZTOKHOLM, 23 listopada. — Kontradmirał floty angielskiej Francis Low, zastępca szefa oddziału ludzi podwodnych, stwierdza co następuje:

Wiemy o tym, że Niemcy obecnie dysponują znaczną liczbą łodzi podwodnych. Te łodzie podwodne mają być poważną siłą przeciwną. Sytuacja w wojnie z Niemcami przed podwodnych niewiele się zmieniła.

GENEWA, 23 listopada. — Znaną angielską krytykę wojskową Cyril Falia pisze na łamach tygodnika „London News”, że „walczymy za zdecydowanym i dobrze dowo-

na, błądnąca się wzdłuż rzeki Li. Z doniesień czungkingińskich wynika, że zdobycie dwóch tych miejscowości zapartoportowane zostało przez rzecznika wojkowego Czungkingu.

TOKIO, 23 listopada. — Główna kwatery sił japońskich w Chinach północnych podaje do wiadomości, że wojska japońskie w dniu 18-tym listopada rozpoczęły akcję oczyszczającą przeciwko chińskim oddziałom komunistycznym w rejonie Starej Rzeki Żółtej oraz górnego biegu rzeki Sinciang, w prowincji Szantung. Wojska japońskie dokonują obecnie skutecznych operacji oczyszczających przeciwko chińskim wojskom komunistycznym w różnych częściach Chin północnych.

Berlin o bombardowaniu Lund

BERLIN, 23 listopada. — Przedwczesne twierdzenie Londynu, że bomby, zrzucone na szwedzkie miasto Lund, pochodziły z samolotu niemieckiego, jak oświadcza dziennik na Wilhelmstrasse, wobec wysuniętych w międzyczasie argumentów ze strony szwedzkiej, stało się nie do utrzymania, tak, że nawet urzędowe kół londyńskie zaczynają się z niego wycofywać.

Chodzi tu, jak podkreśla dalej w Berlinie, o typowy przykład propagandy brytyjskiej, jakie znane już są aż do znużenia przy narzuceniu neutralności Watykanu przez samoloty angloamerykańskie lub nieprzyjacielskich przelotach nad szwedzkimi i szwajcarskimi terytoriami suwerennymi. W związku z tym zwraca się również uwagę na oświadczenie Dingle Foota, że ataki bombowe nie mają na oku jedynie celów wojskowych, ale także wyraźnie cele terrorystyczne.

dzonym przeciwnikiem we Włoszech. Wojska niemieckie we Włoszech, pisze Falia — wykorzystują w pomyslowy sposób geograficzne położenie i orientują się w walkach w terenie górskim. Anglicy i Amerykanie posiadają dostateczną ilość naturalnych przeszkód, które zwiększają się wskutek zapór minowych i spustoszenia w lot ważnych obiektów wojskowych przez nieprzyjaciela. Obecnie, gdy do powyższych dochodzą niepomyślne warunki atmosferyczne, nie należy się w kołach alianckich liczyć z szybkim tempem akcji. Kampania włoska postępuje w tempie zaskakująco wolnym i należałoby założyć, że na wielką skalę zakrojoną, a przez Churchill'a i gen. Alexandra ujawnione projekty nie będą mogły dojść do skutku.

Refleksje po utracie wyspy Leros

SZTOKHOLM, 23 listopada. — Brytyjski głównodowodzący na środkowym wschodzie, generał-porucznik sir Henry Maitland Wilson usiłuje wytłumaczyć i po części oświadczyć stratę wyspy Leros, jednakże wysiłki jego nie wywarły szczególnego wrażenia w Londynie ani w kołach angielskich, ani też neutralnych. Stwierdza się tam, że Wilson nie odpowiedział na żadne z pytań, jakie wysunęła angielska opinia publiczna po kapitulacji wyspy Leros. Wywody jego przypominają raczej nieprzejawione dawniejsze próby brytyjskie, usiłujące porażki i wycofywania się odmalować jako sukcesy.

Rzeczoznawcy wojskowi zwracają uwagę, że niepowodzenie pod Leros w każdym razie oznacza ciężką stratę kosztownego czasu. Czas jednakowoż — jak to stwierdza „Daily Herald” — bynajmniej nie jest sprzymierzeńcem Anglii. Pismo to tłumaczy, że Anglia potrzebuje koniecznie pośpiechu. Koniecznością jest przypieszenie działań alianckich, aby przyspieszenie dowodów marynarki wojennej do naley tak samo podtrzymać. Sowiety bowiem wymagają od swych zachodnich sprzymierzeńców szybszej akcji.

Jak pisał Reuter, sir Oswald Mosley oraz jego zwolennicy zostali w sobotę z londyńskiego więzienia Hollesweg.

opowiada nam dalej p. Popławski — że brał wszystkich Polaków i wydzielił do Rosjan. Nie chciał — rzecz prosta — aby mogli się przysiliwać. Zorganizowano osobny oboz i zaczęto nas stopniowo wypuszczać. Otrzymałem poświadczanie, że jako b. obywatel polski mogę przebywać na obszarach Związku Sowieckiego. Zakazano nam jednak wybierać się w stronę działań wojennych lub do miast pierwszej i drugiej kategorii.

— A co to są miasta — przerywamy opowiadanie.

— I my właściwie nie wiemy dokładnie, ale niewątpliwie są to wszystkie większe i przemysłowe miasta.

W styczniu otrzymałem dokumenty, mówi dalej b. sierżant armii polskiej, wystawione w trzech językach: po polsku, po rosyjsku i francusku. W marcu 1940 roku wydano mi paszport rosyjski na przeciąg pięciu lat. Po przybyciu na pokranicę moją gołską zacząłem pracować w fabryce konserw mięsnych. Udało mi się w końcu przewadzić rodzinę do siebie. Moi synowie zdecydowali się wstąpić do armii angielskiej. Zostali się jednak tylko dlatego, aby wydoszli się z jarmu sowieckiego. Starszy syn pisał do mnie, że w chwili, gdy wstał na okręt, poczuł się wolnym człowiekiem i tak jak gdyby mu spadły kajdany z rąk i nóg.

Przez chwilę pijemy w mleczniku kawę, zagryzając razowym żołnierskim chlebem. Zawartość puszek konserw, wyjętej z mego plecaka, znikła w blaskawym tempie rozdzielona i spożyta przez kilku towarzyszy p. Popławskiego. Zapada już zmrok, ale przy lampie karbidowej notuje skrzętnie wszystkie ciekawe szczegóły z przeżyć tych ludzi pod panowaniem bolszewików. Pytam się ich, dlaczego inne oddziały polskie zostały wysłane poza granice Związku Sowieckiego.

Pisały o tym dzienniki sowieckie. W związku z aferą katyńską powstały nieporozumienia. Polajmy wówczas, dlaczego stosunki polsko-sowieckie pogorszyły się. Dzieki układowi z gen. Sikorskim nie mogliśmy pracować w niedziela. Ale gdy tylko układ ten stracił swą ważność, nie dawano nam dni odpoczynku. Przypominam sobie, że było to 10 maja tego roku — gdy dostałem poście w komendzie, że mam zjechać do komisarza w jennego. Wraz ze mną musiał tam pójść około 400 Polaków. W trzy dni później przewieziono mnie do Białzyna. Gdy mi się zwrócił oświadczył, że nie pójdzie razem z komunistami i z Wasilewską, zaaranżowano go natychmiast. Bóg wie, gdzie się on teraz znajduje. Może go nawet rozstrzelano. Wiem natomiast, na pewno, że mój brat, który był oficerem Korpusu Ochrony Pogranicza, znajdował się przed trzema laty w Kozielsku. Razem z innymi oficerami musieli go bolszewicy „ukatować” pod Katyniem. Nasza matka początkowo pisała, że zaginął bez wieści, ale teraz prawdopodobnie wie, co się stało z nim i wszystkimi.

Dochochad w opowiadaniu do chwili, gdy polska dywizja znajdowała się w stadium formowania, p. Popławski wyraża papierośnicę i tym razem częściej mnie. Nie mogę odmówić przyjęcia jednego z niewielu pozostałych mu papierosów rosyjskich.

Żydzi - propagandiści

— Na stacji Dłwowo oczekiwał nas jakiś żyd z armii hiszpańskiej, a muszę dodać, że w pułku mieliśmy dwudziestu dwu takich Żydów.

— Czy polscy Żydzi, którzy służyli w międzynarodowej brigadzie w Hiszpanii byli oficerami?

— Byli to propagandiści. W każdej z naszych kompanii na pięć plutonów było po jednym propagandzie. Każdy z nich, jak i jeden dodatkowy na kompanię byli Żydami.

— A oficerowie? — pytamy dalej.

— Oficerami byli tylko bolszewicy. Wprawdzie Polacy z pochodzenia, ale Polscy opuścili oni przed 25-ciu lub więcej laty.

— Nie mieliście więc prawdziwych polskich oficerów?

— Takich oficerów — oświadcza sierżant Popławski — mieliśmy dwóch lub trzech w pułku. Skąd miało ich być więcej, skoro reszta zginęła pod Katyniem.

— A za co oni właściwie walczą?

— Bóg to raczy wiedzieć! U bolszewików nie wolno nawet otworzyć ust. Gdyby ktoś ośmielił się sprzeciwić to marny byłby jego los. Mówiono nam, że się mamy bić za oswobodzenie Warszawy. Mamy mało rozmawiać z sobą, ale to, do czegośmy dążyli, potwierdziliśmy czynem. Skoro tylko nasza dywizja znalazła się na polu walki, dwóch tygodni było już po niej. Każdy myślał o ocaleniu życia. Ja oświadczałem się przeprowadzić moją pluton na stronę niemiecką. Wówczas bolszewicy skierowali na nas z odległości dwóch kilometrów pociski artyleryjskie. Gdy jednak zaczęli machać białą chustką, ogień niemiecki zamilkł.

— A czy panowie nauczyciele się czegośkolwiek u bolszewików? — pytamy w końcu rozmowy siedzących wokół stołu Polaków.

— O tak, nauczyciel się i wiem, że młot i sierp bolszewicki to symbole śmierci i głodu.

